

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg vil bare gøre fru Pia Kjærsgaard ked af det: Vi *har* fået samlet de syv partier sammen om en fælles dagsorden, der fordømmer diskrimination og forskelsbehandling, som vi gør det i dag. Vi er glade og lykkelige over, at der er syv partier, og vi er egentlig glade for, at det ikke er mere end syv partier, der støtter den dagsorden, for det trækker linjerne op. Så vi *har* opnået det, vi ønskede på vores landsmøde.

Og så må jeg sige til fru Pia Kjærsgaard, at den dér med diktatet altså ikke holder. Fordi Folketinget her med et meget stort flertal vedtager en fordømmelse af noget, dikterer det da ikke, hvad hr. Jensen og fru Hansen skal mene. Men det er en retningslinje om, at de mennesker, som den danske befolkning har valgt ind i Folketinget, har en opfattelse af, hvordan grænserne i det danske samfund skal være. Og hvis det virkelig er sådan, at den danske befolkning er uenig i det, vi vedtager i dag, så forventer jeg da, at Fremskridtspartiet får de 170 mandater, næste gang der bliver valg. Så kan der måske blive et enkelt mandat til et par enkelte andre partier. Det vil jo så være en folkelig manifestation.

Men indtil det er bevist, må jeg sige, at det efter min opfattelse, efter CD's opfattelse, er en forpligtelse for de folkevalgte en gang imellem at sætte grænserne og kridte banen op for, hvordan vi synes et samfund skal se ud. Og det er det, der sker i dag.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg vil allerførst gøre den bemærkning til fru Pia Kjærsgaard, at efter at have hørt fru Pia Kjærsgaard i dag og efter at have observeret Fremskridtspartiets politiske handlinger i de seneste uger, så mener jeg, man roligt kan konstatere, at efter at Fremskridtspartiet smed hr. Mogens Glistrup ud, har Fremskridtspartiet nærmet sig hans synspunkter mere og mere.

Det grundstof, fordommene gror i, er først og fremmest uvidenhed, og derfor vil jeg gentage – hvad jeg aldrig forsømmer nogen lejlighed til at gøre, hvor talen falder på flygtninge og indvandrere – nogle ganske få kendsgerninger. Jeg vil nævne fire.

For det første modtager Danmark færre flygtninge end europæiske lande, vi normalt sammenligner os med. Vi ligger i bunden.

For det andet har der inden for det sidste år været et direkte fald i antallet af flygtninge, der har fået asyl i Danmark.

For det tredje har der inden for det sidste år været et fald i antallet af flygtninge, der har fået familiesammenføring med slægtninge.

Og jeg vil nævne for det fjerde, at hvor det tidligere var sådan, at 70-80 pct. af dem, der søgte asyl i Danmark, fik det, så er tallet nu 50 pct. Altså et fald i antallet af dem, der søger og også får asyl.

Disse fire meget enkle kendsgerninger bør være befolkningen bekendt, når man diskuterer, hvad det er for en situation, vi står i, når det drejer sig om flygtninge og udlændinge. Og jeg tager ikke på nogen som helst måde i betænkning at konkludere, at det antal flygtninge, vi har, og det antal familiesammenføringer, der finder sted i Danmark i dag, udgør intet, som kan siges at repræsentere en trussel imod danskhed, imod dansk sprog, imod dansk kultur, imod dansk økonomi, imod dansk sociallovgivning – hverken på kort sigt eller på lang sigt.

Jeg vil gerne sige tak til statsministeren for hans besvarelse her i dag. Jeg synes, den var klar og utvetydig. Med vedtagelsen af den dagsorden, som foreligger, og som Det Radikale Venstre gerne stemmer for, og med statsministerens tale i dag går der her fra debatten en klar besked til den danske befolkning om, at vi her i Danmark er fast besluttet på at behandle flygtninge og udlændinge i Danmark ordentligt.

Der findes i Danmark en forening, der har den frækhed at kalde sig »den danske«. Efter min mening har den forening ikke forstået, hvad danskhed egentlig er, når det er bedst. Danskhed er selvfølgelig et fællesskab om vores kultur, om vores sprog, om vore vaner, men danskhed er også et fællesskab om en demokratisk holdning til andre mennesker. Det er også den sædvane, vi har om, at vi prøver at se andres problemer, sætte os ind i andre menneskers vilkår, andre menneskers synspunkter, at føre samtale med andre mennesker og, tænke sig, måske endda bliver klogere af at lytte til andre mennesker. Det opfatter jeg som kernen i danskhed og i dansk demokrati, hvis vi kan stille det krav til os selv og vi også har ret til at stille det til andre.